

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **L. Š.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2012, č. 366/2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2012, č. j. 8 Ad 12/2012 - 29,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Svou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2012, č. j. 8 Ad 12/2012 - 29, kterým bylo zastaveno řízení o stěžovatelově žalobě, a to pro nezaplacení soudního poplatku v souladu s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Svou žalobou se stěžovatel domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení ministerstva vnitra o zvýšení výsluhového příspěvku a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] V kasační stížnosti stěžovatel namítá nezákonnost rozhodnutí městského soudu, neboť na stěžovatele se v daném případě – v řízení ve věci výsluhového příspěvku – vztahuje zákonné osvobození od soudního poplatku dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o soudních poplatcích. Výsluhový příspěvek totiž podle něj představuje nárokovou opakující se státní dávku z důchodového pojištění podle zákona č. 582/1991 Sb. Přestože je tato dávka upravena ve zvláštním zákoně č. 361/2003 Sb., jedná se o peněžitou dávku z důchodového pojištění příslušníků ozbrojených sil, o níž rozhoduje příslušný orgán sociálního zabezpečení, a proto soudní řízení ve věcech této dávky je osvobozeno od soudního poplatku. Městský soud tedy pochybil, pokud řízení pro nezaplacení soudního poplatku zastavil. Na podporu svého názoru stěžovatel

rovněž odkázal na příložené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2012, č. j. 21 Co 221/2012 - 48.

[3] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti podle zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.) a stěžovatel uplatňuje důvod přípustný pro kasační stížnost (§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí městského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti netrval na splnění podmínky uhrazení soudního poplatku pro toto řízení ani na splnění podmínky povinného zastoupení advokátem podle § 105 odst. 2 s. ř. s., neboť opačný postup by znamenal pouze řetězení řešeného problému a ve svém důsledku by popíral smysl samotného řízení (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77, či ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 - 41, publ. pod č. 486/2005 Sb. NSS, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že kasační stížnost je přípustná; lze tak přistoupit k přezkoumání napadeného usnesení, při vázanosti rozsahem a důvody kasační stížnosti podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Po přezkoumání rozhodnutí městského soudu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[4] Ze spisu městského soudu Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel předestřel svůj názor o osvobození řízení v jeho věci od soudních poplatků již v řízení před městským soudem, a to v reakci na výzvu městského soudu k zaplacení soudního poplatku. Na to jej městský soud přípisem ze dne 5. 9. 2012 upozornil na nesprávnost tohoto názoru a vysvětlil, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného ohledně výsluhového příspěvku podléhá poplatkové povinnosti, neboť výsluhový příspěvek nelze považovat za dávku důchodového pojištění ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) zákona o soudních poplatcích. Městský soud rovněž odkázal na relevantní judikaturu zdejšího soudu. Na tento přípis reagoval posléze stěžovatel dalším přípisem ze dne 25. 9. 2012, v němž trval na svém prve sděleném názoru. Na tento přípis ovšem již městský soud dále neodpovídal a dne 21. 11. 2012 vydal napadené usnesení o zastavení řízení.

[5] Stěžovatel i v kasační stížnosti stojí na svém stanovisku vyjádřeném již v řízení před městským soudem a prosazuje, že výsluhový příspěvek patří mezi dávky důchodového pojištění, a proto je řízení ve věci výsluhového příspěvku ze zákona osvobozeno od soudních poplatků. Takový názor je však nesprávný, jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, která pro účely osvobození od soudních poplatků striktně odlišuje řízení ve věci výsluhového příspěvku a řízení ve věcech důchodového pojištění (zabezpečení). Ve svém rozsudku ze dne 29. 4. 2010, č. j. 3 Ads 121/2009 - 116, zdejší soud k charakteru výsluhového příspěvku konstatoval: „*Jedná se o zvláštní dávku poskytovanou jako určitou kompenzaci náročnosti výkonu služby po uplynutí stanoveného počtu let ve služebním poměru. Proto je také tato dávka upravena přímo zákonem o služebním poměru, nikoliv zákonem o důchodovém pojištění. Svou povahou se jedná o výsluhový nárok závislý pouze na odsloužených letech bývalého příslušníka u ozbrojených sborů, nikoliv o dávku určenou k finančnímu pokrytí některé ze sociálních situací (rizik), k němuž jsou určeny dávky důchodového pojištění (stáří, invalidita, ztráta živitele apod.). (...) Proto nelze soublasit se stěžovatelem v tom, že se jedná o důchodovou dávku, na jejíž přiznání by se vztahovaly obecné předpisy o důchodovém pojištění (zejména zákon č. 155/1995 Sb. A zákon č. 582/1991 Sb.).*“ V rozsudku ze dne 24. 3. 2010, č. j. 6 Ads 157/2009 - 90, publ. pod č. 2071/2010 Sb. NSS, pak Nejvyšší správní soud dále zdůraznil, „*že starobní důchod a výsluhový příspěvek jsou zcela odlišnými dávkami, které plní odlišné funkce. Zatímco výsluhový příspěvek slouží k zachování životní úrovně příslušníků ozbrojených složek při jejich dalším zaměstnání v civilním životě, starobní důchod má nahradit ztrátu nebo omezení pracovního příjmu, které nastaly v důsledku věku jako sociální události a je tedy realizací práva na přiměřené hmotné zabezpečení podle čl. 30 Listiny (v tomto ohledu srov. rovněž*

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č.j. 6 As 55/2006 - 96, publikovaný pod č. NSS 1351/2007 Sb. NSS).“ Nezbývá tak než konstatovat, že výsluhový příspěvek a důchodové dávky se od sebe jak svou povahou, tak svým účelem výrazně odlišují, a proto je nelze ztotožňovat, a to ani pro účely osvobození od soudních poplatků. Na řízení o výsluhovém příspěvku tudíž nelze aplikovat § 11 odst. 1 písm. b) zákona o soudních poplatcích, podle něhož jsou mimo jiné řízení ve věcech důchodového pojištění (zabezpečení) osvobozena od soudního poplatku (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2012, č. j. 6 Ads 92/2012 - 35).

[6] Nejvyšší správní soud dále podotýká, že stěžovatel byl již v řízení před městským soudem řádně poučen o nesprávnosti svého právního názoru ohledně osvobození řízení ve věci výsluhového příspěvku od soudních poplatků, a řízení o jeho žalobě bylo zastaveno až poté, co ani po uplynutí více než dvou měsíců od tohoto poučení stěžovatel soudní poplatek řádně nezaplatil ani nepožádal o osvobození od soudních poplatků v souladu s § 36 odst. 3 s. ř. s. Městský soud tak postupoval plně v souladu s požadavky vyplývajícími z judikatury zdejšího soudu (srov. rozsudky ze dne 15. 6. 2011, č. j. 4 Ads 78/2011 - 30, či ze dne 28. 11. 2012, č. j. 6 Ads 92/2012 - 35), stěžovatel spolu s poučením o nesprávnosti jeho názoru a o nutnosti zaplatit soudní poplatek dostal „druhou šanci“ ke splnění své poplatkové povinnosti, a když ani poté předmětnou povinnost nesplnil, nemohlo pro něj být následné rozhodnutí soudu o zastavení řízení nijak překvapující.

[7] Pokud pak stěžovatel v kasační stížnosti na podporu svého názoru odkazoval na závěry výše citovaného rozhodnutí městského soudu č. j. 21 Co 221/2012 - 48, Nejvyšší správní soud podotýká, že odkazované rozhodnutí není s to změnit jeho ustálený názor, ba dokonce ani není relevantní pro projednávanou věc. Jedná se totiž o rozhodnutí městského soudu v civilním soudnictví, nikoliv ve správním soudnictví; a zejména z tohoto rozhodnutí není vůbec patrné, čeho se daná věc týkala. Městský soud v něm pouze konstatoval, že předmětné řízení je věcně osvobozeno od soudního poplatku, neboť se týká žalobcova nároku vyplývajícího z důchodového pojištění, a toto osvobození se vztahuje rovněž na řízení o žalobě na zmatečnost, a to i na odvolací řízení. Z odkazovaného usnesení tak nevyplývá žádný názor zpochybňující ani výše osvětlený závěr Nejvyššího správního soudu, opírající se o ustálenou judikaturu správních soudů, ani kasační stížností napadené rozhodnutí městského soudu.

[8] Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo než konstatovat, že městský soud nijak nepochybil, rozhodl-li o zastavení řízení o stěžovatelově žalobě, pokud stěžovatel nezaplatil soudní poplatek za žalobu. Jeho rozhodnutí proto není nezákonné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a tak kasační stížnost stěžovatele musela být jako nedůvodná zamítnuta (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

[9] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení úspěšný, proto mu podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nenáleží. Žalovaný nárok na náhradu nákladů tohoto řízení neuplatnil a ani ze spisu nevyplývalo, že by mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu